

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาของประเทศไทยในหลายทศวรรษที่ผ่านมาได้เน้นความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นเป้าหมายหลักด้วยการดำเนินนโยบายทางเศรษฐกิจแบบเสรีมากขึ้นไป โดยที่โครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจของประเทศยังไม่พร้อมและดีพอ รวมทั้งให้ความสำคัญในการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจมากขึ้นไปเมื่อเทียบกับด้านอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดสรรทรัพยากรธรรมชาติให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดโดยไม่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อมและการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจตลอดจน การกระจายรายได้และการสร้างความเป็นธรรมในสังคม (สังคีต พิริยะรังสรรค์, 2541, หน้า 48-50) ที่ผ่านมการพัฒนาประเทศเป็นการพัฒนาตามแนวทางประเทศตะวันตกโดยเฉพาะสหรัฐอเมริกา ได้มีส่วนตั้งแต่การเสนอจัดตั้งสภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งมีอิทธิพลกำหนดทิศทางการพัฒนา ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมาอย่างมากมายในสังคมไทยเพราะไม่มีความพร้อมในการพัฒนาและขาดการพิจารณาถึงข้อดีและข้อเสียของการพัฒนาอย่างถ่องแท้จึงส่งผลให้ประเทศไทยต้องประสบกับวิกฤติเศรษฐกิจอย่างรุนแรง

เมื่อมีปรากฏการณ์หลายอย่างบ่งชี้ว่าการพัฒนาตามแนวทางตะวันตกไม่สามารถทำให้เศรษฐกิจของประเทศดำเนินไปได้อย่างราบรื่น ควรที่จะมีการแสวงหาทางออกที่จะสร้างรูปแบบเศรษฐกิจซึ่งสามารถเติบโตได้อย่างยั่งยืนโดยไม่ต้องเผชิญกับวิกฤติเศรษฐกิจที่รุนแรง แนวคิดที่ได้รับการกล่าวถึงมากที่สุดก็คือ เศรษฐกิจพอเพียง (sufficiency economy) เป็นปรัชญาที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชดำรัสชี้แนะแนวทางการดำรงชีวิตแก่พสกนิกรชาวไทยมากกว่า 30 ปี โดยเริ่มตั้งแต่พระบรมราโชวาทที่พระราชทานแก่นิสิตผู้สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เมื่อวันพฤหัสบดี ที่ 18 กรกฎาคม 2517 ความว่า (สถาบันบันลือธรรม, 2552)

... การพัฒนาประเทศจำเป็นต้องทำตามลำดับขั้น ต้องสร้างพื้นฐาน คือ ความพอมี พอกิน พอใช้ ของประชาชนส่วนใหญ่เบื้องต้นก่อน โดยใช้วิธีการและใช้อุปกรณ์ที่ประหยัด แต่ถูกต้องตามหลักวิชา เมื่อพื้นฐานมั่นคงพอควรและปฏิบัติได้แล้ว จึงค่อยสร้างค่อยเสริมความเจริญและฐานะทางเศรษฐกิจขั้นที่สูงขึ้นโดยลำดับต่อไป...

หากมุ่งแต่จะทุ่มเทสร้างความเจริญ ยกเศรษฐกิจขึ้นให้รวดเร็วแต่ประการเดียว โดยไม่ให้แผนปฏิบัติการสัมพันธ์กับสภาวะของประเทศ และของประชาชนโดยสอดคล้องด้วย ก็จะเกิดความไม่สมดุลในเรื่องต่างๆ ขึ้น ซึ่งอาจกลายเป็นความยุ่งยากล้มเหลวได้ในที่สุด ดังเห็นได้ที่อารยประเทศหลายประเทศกำลังประสบปัญหาทางเศรษฐกิจอย่างรุนแรงอยู่ในเวลานี้... (หน้า 5)

ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเป็นหนึ่งในแนวคิดพระราชทานจาก พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เป็นปรัชญาในการดำรงชีวิต ที่ยึดหลักความพอเหมาะพอดี ความมีเหตุผล และความมีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี ซึ่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงถือปฏิบัติด้วยพระองค์เอง ให้เป็นแบบอย่างและพระราชทานให้แก่คนไทยนำไปปฏิบัตินับแต่ปี พ.ศ. 2517 ซึ่งเห็นประโยชน์อย่างเด่นชัดเมื่อคราวเกิดวิกฤติเศรษฐกิจในปี พ.ศ. 2540 วิกฤติเศรษฐกิจครั้งนั้นเป็นผลมาจากความล้มเหลว ผิดพลาดในการดำเนินชีวิต และวิถีทางเศรษฐกิจของสังคมไทยที่สะสมต่อเนื่องมาหลายปี ความฟุ้งเฟ้อจากภาวะเศรษฐกิจที่ขยายตัวทำให้สังคมไทยขาดจิตสำนึกของความพอดี และความพอเพียง มีการใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย ทั้งในภาครัฐและเอกชน การดำเนินงานต่าง ๆ ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความไม่ระมัดระวัง และขาดการคาดการณ์ล่วงหน้า ถึงวิกฤติที่อาจเกิดขึ้น ท่ามกลางภาวะวิกฤติในครั้งนั้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงเน้นย้ำถึงเศรษฐกิจพอเพียง โดยได้พระราชทาน พระราชดำรัสในวันเฉลิมพระชนมพรรษา ให้หน่วยราชการต่าง ๆ นำไปปรับใช้ในการบริหารองค์กร การกำหนดนโยบาย ตลอดจนการปฏิบัติงานในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ อีกทั้งยังทรงพระราชทานแนวคิด ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ให้ทุกภาคส่วนของสังคมถือเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต แนวทางการแก้ไขปัญหาอันสืบเนื่องจากการพัฒนา และน่าจะยึดถือเป็นแนวทางหลักต่อไปนั้นก็คือ การ

ทำให้ประชาชนในชนบทซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศสามารถพึ่งพาตนเองได้ แนวคิดเรื่องเศรษฐกิจพอเพียงจึงเป็นทางเลือกหรือเป็นแนวทางสำคัญของประชาชนในชนบท โดยมีหลักการคือ การให้พึ่งพาตนเองในการบริโภค และการผลิตอย่างพออยู่พอกินเป็นพื้นฐานก่อน ตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเรื่องเศรษฐกิจพอเพียง (sufficiency economy) ซึ่งทำให้เกิดกระแสขึ้นในสังคมไทยและได้มีแนวคิดในทางการปฏิบัติซึ่งองค์ประกอบที่สำคัญมาจากแนวพระราชดำริ ทฤษฎีใหม่ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เพื่อให้เกษตรกรสามารถดำรงชีพได้ด้วยตนเองอย่างพอเพียง ซึ่งเป็นลักษณะการใช้ชีวิตแบบพอมีพอกินพึ่งพาธรรมชาติซึ่งเคยดำรงอยู่ในสังคมไทยมาตั้งแต่ในอดีต และได้มีความพยายามผลักดันแนวคิดนี้ให้เป็นยุทธศาสตร์หนึ่งในการกอบกู้เศรษฐกิจของประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, คณะอนุกรรมการขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียง, 2548)

ดังนั้นจึงได้มีการริเริ่มกระบวนการวางแผนพัฒนาประเทศในแนวใหม่ ตั้งแต่การจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540-2544) ที่ได้เปิดโอกาสให้ประชาชนจากทุกภาคส่วนของสังคมเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการวางแผนด้วย และในที่สุดก็ได้นำไปสู่การปรับแนวคิดการพัฒนาประเทศใหม่ที่ไม่มองการพัฒนาประเทศแบบแยกส่วน แต่หันมาเน้นการพัฒนาแบบองค์รวมที่ยึดคนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนา ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 (พ.ศ. 2545-2549) ยังคงใช้การผนึกกำลังร่วมกันของประชาชนทุกภาคส่วนในสังคมไทยที่เน้นกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนในทุกระดับทุกขั้นตอน โดยยึดหลักร่วมกันคิด ร่วมกันทำ และร่วมกันรับผิดชอบ ในลักษณะเป็นเครือข่ายการพัฒนาต่อเนื่องจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 แต่การจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 9 ได้ขยายกระบวนการมีส่วนร่วมให้กว้างขวางยิ่งขึ้น โดยมีการระดมความคิดของประชาชนเริ่มตั้งแต่ระดับจังหวัดทุกจังหวัด ระดับอนุภาค 9 อนุภาคทั่วประเทศขึ้นมาจนถึงระดับชาติ และผลจากกระบวนการระดมความคิดเห็นของประชาชนทุกระดับดังกล่าว นอกจากจะนำไปสู่การกำหนดวิสัยทัศน์และทิศทางการพัฒนาประเทศในอนาคตแล้ว ทุกฝ่ายยังเห็นพ้องต้องกันให้ยึดหลัก ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เป็นปรัชญานำทางในการพัฒนาประเทศ ให้เข้าสู่สังคมที่ยึดหลักทางสายกลาง มีความสมดุล รู้จัก

พอประมาณอย่างมีเหตุมีผล มีภูมิคุ้มกัน รู้เท่าทัน โลก และเสริมสร้างให้เกิดคนดีในสังคมทุกระดับ และในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554) ประเทศไทยยังคงต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในหลายบริบท ทั้งที่เป็นโอกาสและข้อจำกัดต่อการพัฒนาประเทศ จึงต้องมีการเตรียมความพร้อมของคนและระบบให้มีภูมิคุ้มกัน พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงและผลกระทบที่อาจเกิดขึ้น โดยยังคงอัญเชิญ ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มาเป็นแนวปฏิบัติในการพัฒนาแบบบูรณาการเป็นองค์รวม โดยมีคนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา ต่อเนื่องจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 และฉบับที่ 9 และให้ความสำคัญต่อการรวมพลังสังคมจากทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมดำเนินการในทุกขั้นตอนของแผนฯ พร้อมทั้งสร้างเครือข่ายการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การพัฒนาสู่การปฏิบัติ โดยได้มีการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศที่เหมาะสม โดยเสริมสร้างความแข็งแกร่ง โครงสร้างของระบบต่าง ๆ ภายในประเทศให้มีศักยภาพ แข่งขันได้ในกระแสโลกาภิวัตน์ และสร้างฐานความรู้ให้เป็นภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ได้อย่างรู้เท่าทัน ควบคู่ไปกับการกระจายการพัฒนาที่เป็นธรรม และเสริมสร้างความเท่าเทียมกันของกลุ่มคนในสังคม และความเข้มแข็งของชุมชนท้องถิ่น พร้อมทั้งฟื้นฟูและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้คงความสมบูรณ์เป็นรากฐานการพัฒนาที่มั่นคง และเป็นฐานการดำรงวิถีชีวิตของชุมชน ตลอดจนการเสริมสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการประเทศทุกระดับ อันจะนำไปสู่การพัฒนาประเทศที่มั่นคงและยั่งยืน (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2549) และในการพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบล นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของท้องถิ่นทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม ประเพณีวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่นเป็นสิ่งสำคัญทั้งนี้การพัฒนาในทุก ๆ ด้านก็ต้องให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาประเทศ แผนพัฒนาจังหวัด และ แผนพัฒนาอำเภอ เพื่อให้เกิดความสมดุลในการพัฒนาอย่างยั่งยืน

ดังนั้น แนวนโยบายการพัฒนาท้องถิ่นเราควรที่จะมองหาทางเลือกที่จะพัฒนาให้มั่นคงและยั่งยืน ซึ่งแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงเป็นแนวคิดหนึ่งที่จะนำพาท้องถิ่นให้รอดพ้นจากภาวะวิกฤตที่เกิดขึ้นได้ ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การประยุกต์ใช้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในการพัฒนาท้องถิ่น: กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบล

อินทร์แปลง อำเภอวานรนิวาส จังหวัดสกลนคร ซึ่งพื้นที่ดังกล่าวอยู่ห่างไกลตัวจังหวัดมาก องค์การบริหารส่วนตำบลอินทร์แปลงนั้น ได้แบ่งการปกครองออกเป็น 9 หมู่บ้าน มีประชากรทั้งสิ้น 4,080 คน ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นหลัก และยังประสบปัญหาด้านการพัฒนา คือประชาชนขาดความร่วมมือ ความสามัคคีของคนในชุมชนลดน้อยลง จึงส่งผลให้ตำบลอินทร์แปลงขาดความเจริญในหลาย ๆ ด้าน ถึงแม้ว่าองค์การบริหารส่วนตำบลจะเป็นองค์การบริหาร ที่เปิดโอกาสให้ประชากรในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการพัฒนา มีส่วนร่วมในการตัดสินใจ การกำหนดนโยบายเพื่อพัฒนาท้องถิ่นของตนเองก็ตาม แต่ยังประสบปัญหาด้านการพัฒนา ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่องดังกล่าว

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลอินทร์แปลง
2. เพื่อศึกษาการประยุกต์ใช้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของประชากรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลอินทร์แปลง
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภูมิหลังต่อการพัฒนาท้องถิ่น
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจพอเพียงต่อการพัฒนาท้องถิ่น
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเงื่อนไขต่อการพัฒนาท้องถิ่น

สมมติฐานของการวิจัย

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัย ตัวแปรต่าง ๆ ที่มีผลต่อการประยุกต์ใช้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในการพัฒนาท้องถิ่น: กรณีศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลอินทร์แปลง อำเภอวานรนิวาส จังหวัดสกลนคร ผู้วิจัยได้นำมาตั้งเป็นสมมติฐานดังนี้

สมมติฐานที่ 1: การพัฒนาท้องถิ่นอยู่ในระดับการพัฒนามาก

สมมติฐานที่ 2: ประชากรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลอินทร์แปลงมีการประยุกต์ใช้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงอยู่ในระดับมาก

สมมติฐานที่ 3: ปัจจัยภูมิหลังมีความสัมพันธ์ต่อการพัฒนาท้องถิ่น

สมมติฐานที่ 4: เศรษฐกิจพอเพียงเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาท้องถิ่น

สมมติฐานที่ 5: ปัจจัยเกี่ยวพันเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาท้องถิ่น

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การประยุกต์ใช้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในการพัฒนาท้องถิ่น ผู้วิจัยจะทำการศึกษาวิจัยเฉพาะกรณี องค์การบริหารส่วนตำบลอินทร์แปลง อำเภอดอนเจดีย์ จังหวัดสกลนคร โดยจะทำการศึกษการพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลอินทร์แปลง เพื่อศึกษาการประยุกต์ใช้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของประชากรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลอินทร์แปลง เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภูมิหลังต่อการพัฒนาท้องถิ่น เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจพอเพียงต่อการพัฒนาท้องถิ่น และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกี่ยวพันต่อการพัฒนาท้องถิ่น โดยมีประชากรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลอินทร์แปลง จำนวน 4,080 คน มีจำนวนครัวเรือน 830 ครัวเรือน ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่าง จำนวน 500 คน ดังนี้

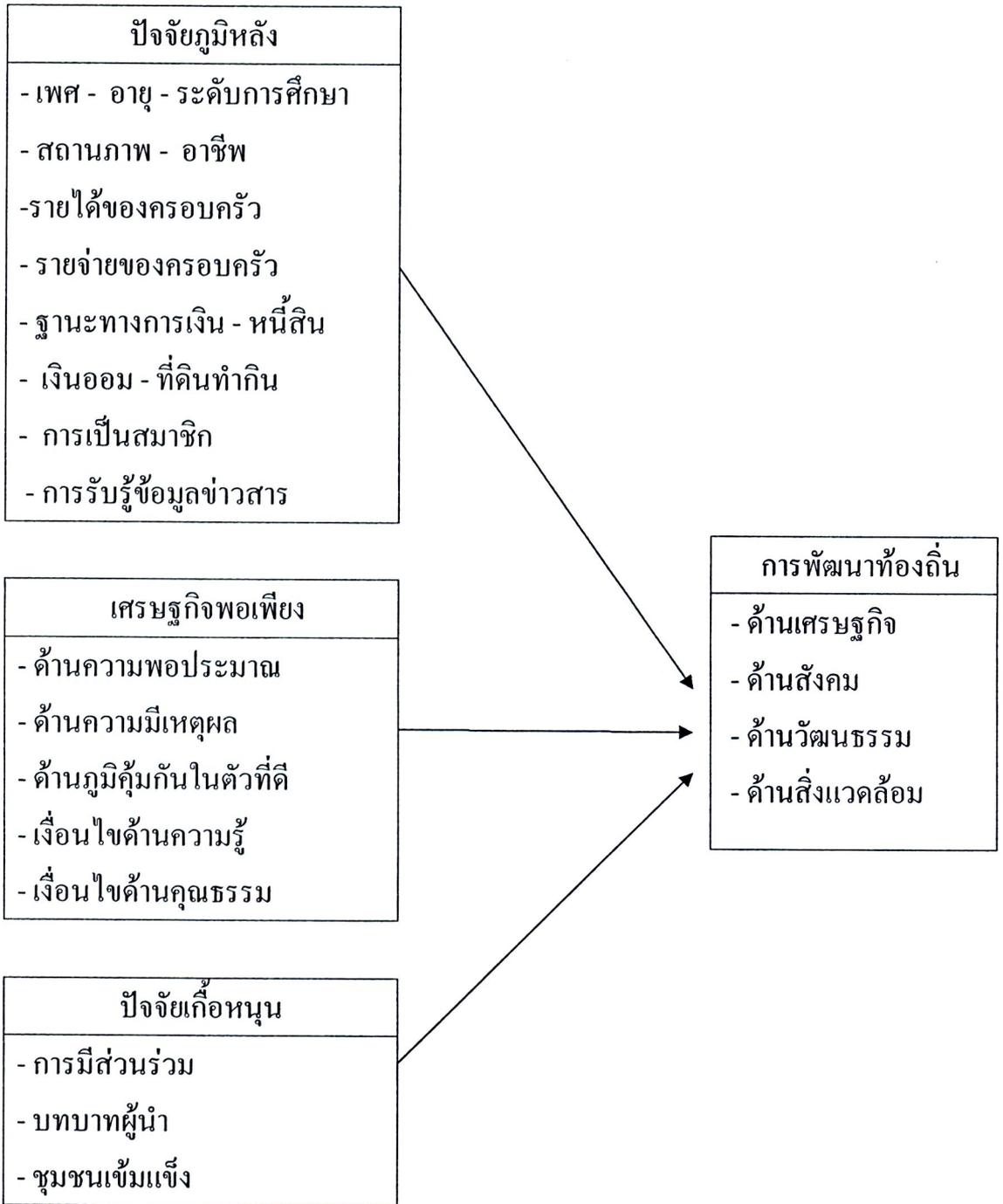
ตาราง 1

จำนวนประชากรที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

หมู่บ้าน	จำนวนครัวเรือน	จำนวนประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
หมู่ที่ 1 บ้านดอกนอ	23	108	13
หมู่ที่ 2 บ้านอินทร์แปลง	69	423	52
หมู่ที่ 3 บ้านห้วยนา	112	519	64
หมู่ที่ 4 บ้านโคกก่อง	162	722	88
หมู่ที่ 5 บ้านนาขม	121	574	70
หมู่ที่ 6 บ้านวังโพน	142	739	91

ตาราง 1 (ต่อ)

หมู่บ้าน	จำนวนครัวเรือน	จำนวนประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
หมู่ที่ 7 บ้านโนนสำราญ	56	258	32
หมู่ที่ 8 บ้านแสงเจริญ	64	338	41
หมู่ที่ 9 บ้านโพธิ์ทอง	81	399	49
รวมทั้งหมด	830	4,080	500

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

เศรษฐกิจพอเพียง หมายถึง วิธีการดำเนินชีวิตของคนซึ่งประกอบไปด้วย 3 ห่วง 2 เงื่อนไข ได้แก่ ความพอประมาณ ความมีเหตุผล มีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี มีเงื่อนไขด้านความรู้ และมีเงื่อนไขด้านคุณธรรม

ความพอประมาณ หมายถึง ความพอดี ที่ไม่น้อยเกินไปและไม่มากเกินไปโดยไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น เช่น การปลูกพืชผักสวนครัวไว้รับประทานเองโดยไม่ต้องไปซื้อที่ตลาด การซ่อมแซมตัดแปลงเศษวัสดุที่มีอยู่เพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ได้โดยไม่ต้องไปซื้อของใหม่ การกู้ยืมเงินเพื่อนำมาซื้อของใช้ที่ไม่จำเป็น การเก็บออมเงินส่วนหนึ่งที่สามารถได้ไว้ใช้จ่ายในยามจำเป็น

ความมีเหตุผล หมายถึง การตัดสินใจเกี่ยวกับระดับของความพอเพียงนั้น จะต้องเป็นไปอย่างมีเหตุผล โดยพิจารณาจากเหตุปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนคำนึงถึงผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการกระทำนั้น ๆ อย่างรอบคอบ เช่น การซื้อของใช้ภายในครอบครัวมากกว่าของส่วนตัว การทำบัญชีรายรับรายจ่ายภายในครอบครัว การวางแผนใช้จ่ายเงินในแต่ละเดือน การไม่กู้ยืมเงินเพื่อมาซื้อสินค้าที่ไม่จำเป็น

ภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี หมายถึง การเตรียมตัวให้พร้อมรับผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นที่อยู่นอกเหนือการควบคุมของเราทำให้เราไม่ประมาท ทำให้เรารู้จักที่จะวางแผนที่ดีในวันนี้ เพื่อวันข้างหน้า ทำให้เรารู้จักหาทางหนีทีไล่ มีแผนสำรองเพื่อการแก้ไขปัญหาที่หลากหลาย อาทิเช่น การเข้าร่วมแก้ไขปัญหาภายในชุมชนที่ตนอาศัยอยู่ การแนะนำบุตรหลานให้เข้าใจปัญหาภายในสังคม การพัฒนาสินค้าภายในชุมชนเพื่อส่งขายตลาดภายนอกชุมชน และการทำการเกษตรแบบผสมผสานแทนที่จะปลูกพืชเชิงเดี่ยว

เงื่อนไขด้านความรู้ หมายถึง ความรอบรู้เกี่ยวกับวิชาการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างรอบด้าน ความรอบคอบที่จะนำความรู้เหล่านั้นมาพิจารณาให้เชื่อมโยงกัน เพื่อประกอบการวางแผน และความระมัดระวังในขั้นปฏิบัติ เช่น การถ่ายทอดความรู้ในการประกอบอาชีพให้กับบุตรหลาน การเข้าฝึกอบรมด้านอาชีพเสริมจากหน่วยงานของรัฐ

และเอกชน การส่งเสริมและสนับสนุนบุตรหลานให้ได้รับการศึกษาที่สูงขึ้น และสามารถนำความรู้ที่มีอยู่ไปปรับใช้กับงานหรืออาชีพที่ทำอยู่ให้ประสบผลสำเร็จ

เงื่อนไขด้านคุณธรรม หมายถึง การที่เรามีความตระหนักในคุณธรรม มีความซื่อสัตย์สุจริตและมีความอดทน มีความเพียร ใช้สติปัญญาในการดำเนินชีวิต รู้จักการแบ่งปัน ไม่โลภ และไม่ตระหนี่ รู้จักทำประโยชน์ให้กับสังคม เช่น การแบ่งปันสิ่งของให้กับเพื่อนบ้านอยู่เสมอ การร่วมทำประโยชน์ให้กับส่วนรวมและสังคมอยู่เสมอ การอบรมลูกหลานให้มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อผู้อื่น และถือศีล 5 เป็นประจำ

การมีส่วนร่วม หมายถึง การที่องค์กรบริหารส่วนตำบลเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในทุกขั้นตอน ได้แก่ การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจเลือกแนวทางพัฒนาท้องถิ่นร่วมกับ อบต. การมีส่วนร่วมสนับสนุนช่วยเหลือ อบต. ในการพัฒนาท้องถิ่นหรือชุมชนของตนเอง ได้รับประโยชน์จากที่ได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการพัฒนาท้องถิ่นของ อบต. การมีส่วนร่วมในประเมินผลสำเร็จของการดำเนินงานของชุมชนเกี่ยวกับการพัฒนาท้องถิ่นของ อบต.

บทบาทผู้นำ หมายถึง บทบาทของผู้นำท้องถิ่นที่ได้กระทำหรือปฏิบัติงานหรือหน้าที่ที่รับผิดชอบในการพัฒนาท้องถิ่นซึ่งประกอบไปด้วย บทบาทในฐานะผู้ให้ความรู้และความเข้าใจที่ถูกต้องแก่ประชาชนในด้านต่าง ๆ ส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มของประชาชนเพื่อประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ในการพัฒนาท้องถิ่น บทบาทในการตัดสินใจได้ถูกต้องทำให้การพัฒนาดำเนินไปได้ด้วยดี และการดำเนินโครงการพัฒนาท้องถิ่นในด้านต่าง ๆ นายก อบต. ต้องมีการกำกับดูแล และประเมินผลโครงการพัฒนาให้แล้วเสร็จตามที่กำหนดไว้

ชุมชนเข้มแข็ง หมายถึง การที่ประชาชนในชุมชนมีการรวมตัวกันเป็นองค์กรชุมชนโดยมีการเรียนรู้การจัดการและการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว สมาชิกภายในชุมชนมีความสามัคคีและเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน มีการดำเนินกิจกรรมภายในชุมชนอย่างอิสระ และมีเครือข่ายความร่วมมือกันในการพัฒนาท้องถิ่นอย่างต่อเนื่อง

การพัฒนาท้องถิ่น หมายถึง การพัฒนาโดยคนในท้องถิ่นนั้นมีส่วนในการ ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมตัดสินใจ ซึ่งประกอบไปด้วยการพัฒนาทางด้าน เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม

การพัฒนาด้านเศรษฐกิจ หมายถึง กระบวนการพัฒนาที่ก่อให้เกิดความเจริญ และขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องเป็นเวลายาวนานพอที่จะก่อให้เกิด การปรับปรุง เปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ และยกระดับการดำรงชีพของคนในชุมชนหรือ ท้องถิ่นให้สูงขึ้น เช่น การมีรายได้เพิ่มขึ้นจากเดิมทุกปี ภายในชุมชนมีการจ้างงานมาก ขึ้น ชุมชนมีการส่งผลผลิตทางการเกษตรออกไปขายภายนอกชุมชนเพิ่มมากขึ้น และ ประชาชนมีฐานะดีขึ้นกว่าเดิม

การพัฒนาด้านสังคม หมายถึง กระบวนการพัฒนาที่เปิดโอกาสให้ทุกคนใน ชุมชนหรือท้องถิ่นมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาไม่ว่าจะเป็นกระบวนการพัฒนาด้าน สาธารณสุข การพัฒนาการศึกษา การพัฒนาสวัสดิการสังคม ทั้งนี้ภายในชุมชนจะต้อง ปลอดภัยจากยาเสพติด ปลอดภัยจากโรคติดต่อร้ายแรง ภายในชุมชนมีการส่งเสริมและ สนับสนุนการศึกษาให้กับเด็กผู้ยากไร้ มีการจัดให้มีสวัสดิการและสงเคราะห์แก่ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ผู้ด้อยโอกาส

การพัฒนาด้านวัฒนธรรม หมายถึง การพัฒนาหรือสนับสนุนสิ่งที่คนในชุมชน หรือท้องถิ่นได้ปฏิบัติสืบทอดกันมาเป็นเวลานานจากคนรุ่นหนึ่ง ไปสู่อีกรุ่นหนึ่ง จาก สังคมหนึ่ง ไปสู่สังคมหนึ่ง จนกลายเป็นแบบแผนที่สามารถเรียนรู้และก่อให้เกิดการ อนุรักษ์ ฟื้นฟู ถ่ายทอด วิถีชีวิตของคนในท้องถิ่นนั้น ๆ เช่นการอนุรักษ์คนตรีพื้นเมือง การจัดให้มีงานบุญกฐิน การบวชชีพราหมณ์ บวชสามเณรภาคฤดูร้อน การจัดให้มีรดน้ำ ดำหัวผู้ใหญ่เป็นประจำทุกปี

การพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อม หมายถึง การพัฒนาสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวเรา ทั้งที่มี ชีวิตและไม่มีชีวิต ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเอง โดยธรรมชาติ และสิ่งที่มนุษย์เป็นผู้สร้างขึ้น เพื่อให้เกิดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างคุ้มค่า เป็นประโยชน์แก่คน ในท้องถิ่นสูงสุด และก่อให้เกิดผลเสียหายน้อยที่สุด เช่นการนำสิ่งของที่ใช้ แล้วกลับมาใช้ซ้ำอีกครั้งหนึ่ง การช่วยกันดูแลรักษาสภาพลำคลอง ลำห้วย ให้สะอาด อยู่เสมอ การปลูกต้นไม้ภายในชุมชน การรักษาความสะอาดภายในชุมชน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบระดับการพัฒนาท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลอินทร์แปลง
2. ทำให้ทราบการประยุกต์ใช้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของประชากรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลอินทร์แปลง
3. ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยภูมิหลังต่อการพัฒนาท้องถิ่น
4. ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจพอเพียงต่อการพัฒนาท้องถิ่น
5. ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเงื่อนไขต่อการพัฒนาท้องถิ่น